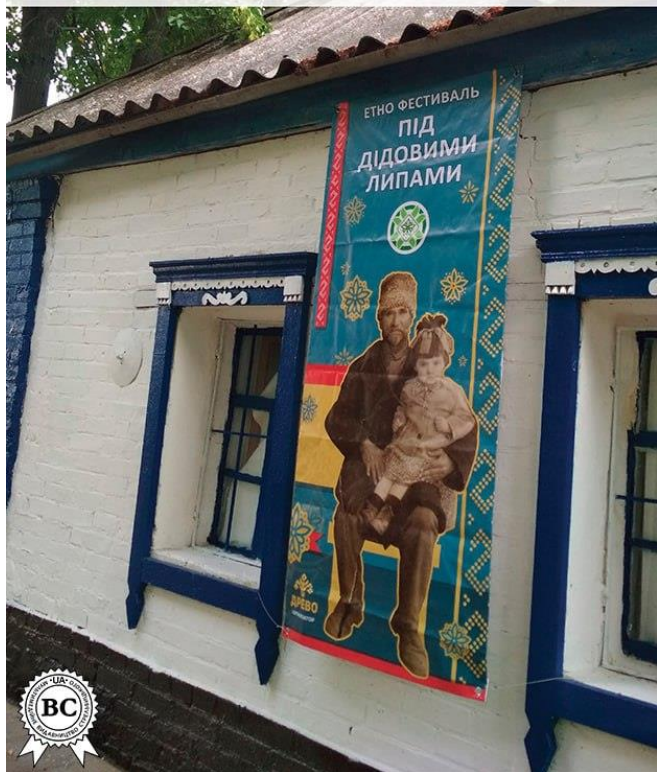

Алла Люта

Древо життя: Козубівка

*Як під дідовими липами
та й зібрались люди*

Алла Люта
Древо життя: Козубівка
Як під дідовими липами
та й зібрались люди

Перші знайомства

І як воно так бува, що квітка крізь асфальт проростає?

Чи той струмочок, народжений рідною землею, стає джерелом — початком для багатьох річок? Чи то з'являється Людина, яка своїм внутрішнім вогнем висвітлює простори навкруги себе так, що прозрівають люди?

Познайомилась я з пані Оксаною в Полтаві, та за той день нашого спілкування ми, як справжні жінки, розповіли одна одній про все своє життя. У місті пані Оксана була не сама, а приїхала з сином Едуардом. Молодий хлопець мав свої важливі справи, заплановані зустрічі, розмови, та періодично навідувався й до нас. Я здивувалась його енергійності та наполегливості, з якою молода людина виконувала намічені кроки, як він використовував свій час і все встигав, не забуваючи цікавитись, як ідуть справи у матері. Сказала про свої спостереження Оксані і про те, що син її, схоже, незвичайна людина, та у відповідь почула ось цю історію.

«Як не стало ні дідуся, ні бабусі, приїхав Едік з навчання та й каже:

— Тату й мамо, я хочу в дідовій хаті створити музей, зібрати колекцію одягу, старовинні

фотографії, посуд, предмети побуту, все, що зможу відшукати, щоб зберегти пам'ять нашого роду, відновити традиційний національний костюм, та показати все це людям. Мої дідусі — пра-прадіди, бабусі — пра-праматері не можуть бути забутими предками. Це — мій рід — моя рідня. Батьківщина — вона ж від слова «батько». В цій хаті я вперше почув справжню українську пісню, дізнався від своєї прабабусі про народні обряди, начувся розповіді про побут односельців тих часів. Моє коріння хоче рости.»

Та, недовго думаючи, заходився сам обдирати ті шпалери, та фарбу змивати. Хотів, щоб хата стала, такою, як була раніше, якою була завжди, ще до сучасних ремонтів. Ми з чоловіком допомагали: мазали, терли, вибілювали. А як пішли по сараях та літню кухню захватили, то понаходили такого, що й самі зникнули. Як же можна це знищувати?

Як почули люди, що будемо робити музей, то кожен, хто зберігав сімейні спомини від своїх батьків — прабатьків, почали зносити все потроху. Кожен залучився до спільної справи по — різному. Хтось просто дарував старовинні речі, хтось